

mijmering \ 'eeuwige rust'

Vaak gevraagd: 'wat wil jij als je er niet meer bent, begraven worden of gecremeerd? Het liefst wil ik geen van beide, maar wil ik gewoon oplossen op het moment dat mijn geest mijn lichaam verlaat. Geen gedoe, gewoon weg, voor iedereen het gemakkelijkst, want voor het lichaam geldt: dood is dood.

Het is hard zoals het er staat, maar ik heb niet de illusie dat ik nog iets meekrijg van wat er na mijn overlijden met mijn levenloze lichaam gebeurt. Gevoelsmatig ben ik voor cremen, de tweede beste oplossing omdat 'oplossen' nou eenmaal

niet kan. Ook waar met mijn as te blijven maakt mij niets uit. Aan mijn geliefden: doe met mij wat goed is voor jou. Daarom moet ik ook wel eens lachen om de nieuwe hype: de wens begraven te worden op een natuurbegraafplaats. Het grootste voordeel daarvan is dat 'eeuwige grafrust' is verzekerd. Je mag kiezen voor een plekje onder een boom, in de zon of juist niet, in of uit de wind, niet te dicht bij anderen ... ik moet erom lachen want in mijn ogen zijn al die aanbevelingen niets anders dan gewiekste verkooptrucs van natuurbegraafplaats-exploitanten. Wat is er mis met begraven op een kerkhof? Daar ga je toch ook de grond in, lig je toch ook in de aarde, vergaat je lichaam toch ook tot stof? Dat je overblijfselen na verloop van tijd worden geruimd is toch normaal? Niets is blijvend, waarom dan eeuwigdurende grafrust? Waarom een plek kopen – lees: tenminste vijftientig vierkante meter claimen - in de natuur die voor altijd gegarandeerd van jou is, en waar in deze tijd van woekeren met ruimte niets mag plaatsvinden dat jouw veronderstelde zielenheil zou kunnen verstoren?

Nee jongens en meisjes, natuurbegraafplaatsen zijn er voor mensen met veel geld en weinig realiteitszin. Het enige mooie is de tocht van het uitvaartcentrum naar het graf. In het volgen van de door het landschap slingerende platte kar, in het wegbrengen, dáár zit de waarde, niet in het liggen zelf.